

Зорі

Костенко Ліна Василівна

В холодні ночі звужуються зорі,
немов зіниці божевільного.
Моторошно й пильно
дивиться Всесвіт — Великий Маг, —
піднявши над землею рукав Чумацького Шляху...

А в ночі теплі, в ночі бірюзові,
стрекочуть кастаньетами цикади.
І над землею розцвітають зорі,
солодкі й жовті, як цукати.

Зорі мають гіпнотичну силу.
Люди зіркою з давнини
називають жінку вродливу,
яхти, квіти й ордени.

Кажуть: зірку щасливу має.
Провідною зірку зовуть.
Кажуть: з неба зірок не знімає.
І по зорях знаходять путь.

— Хтось умер, — говорили строго,
коли впала з неба зоря.
Гадали по зорях астрологи.
І на зорі молились моря.

І недарма у сотнях вір
сподівалось — душа воскресне,
полетить десь туди, до зір,
бо між зорями — царство небесне...

А в ночі буйні, в ночі горобині
палають зорі грізної краси...

Ти побувала зіркою, людино!
Хто ж має право людство погасить?!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/kostenko_lina_vasylivna/zori